A°. 1835. N°. 23.

DONDERDAG DEN 19den MAART.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

POST-KANTOOR.

Den 18 *Maart* 1835.

Zijner Majesteits Brik van Oorlog *Echo* gekommandeerd door den Kapitein Luitenant ter Zee W. H. VAN VOSS, op Vrijdag den 20sten Maart aanstaande van hier zullende verzeilen naar *Curaçao*, over de Eilanden *St. Eustatius* en *St. Martin*, wordt hierbij ter kennisse van het publiek gebragt, dat de Brievenmalen voor opgemelde Eilanden ten *twaalf* uren van dien dag zullen worden gesloten.

De Tweede Commies ter Gouvernements Secretarij, belast met de waarneming der Posterij,

A. P. TIRION.

Militair Bureau.

Den 16 *Maart* 1835.

Door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, is bij Gouvernements-Order van den 14den dezer, No. 61, aan den 1sten Luitenant G. MABÉ, uit hoofde van deszelfs op handen zijnde vertrek uit deze Kolonie, *eervol* ontslag verleend uit zijne betrekking van *plaatsvervangend Regter in het Militair Geregtshof*, en in deszelfs plaats als zoodanig voor het nog overig gedeelte van het dienstjaar 1835 benoemd, de 1ste Luitenant Ingenieur A. QUIST-HOUDT.

De Eerste Luitenant Adjudant,
R. H. ESSER.

Militair Bureau.

Den 18 *Maart* 1835.

Door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, is op verzoek van de Tweede Luitenant bij de Schutterij van *Paramaribo* LEENDERT VERHAVE, aan denzelven bij Gouvernements Order van heden n°. 66/7, verleend *eervol* ontslag uit voormelde betrekking.

De 1e. Luitenant Adjudant,
R. H. ESSER.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

UITGEKLAARD.

Den 12den dezer, het Schip *de jonge Lodewijk Anthonie*, Kapt. R. Tjebbes; lading: 561 vaten Suiker, 18 balen schoone- en 2 dito vuile Katoen, 1 vat Koper, 545 ℔ Metaal, 576 ℔ Tin en 10 puncheons Rum.

Idem, het Schip *Susanna Maria*, Kapt. J. F. Spiegelberg; lading: 382 vaten Suiker, 14 balen schoone- en 2 dito vuile Katoen; — beide naar Amsterdam.

Den 16den, de Nd. Am. Brik *Sarah Ann*, Kapt. Thomas J. Foster, naar Glouchester; lading: 187 vaten Melassie.

Den 17den, het Schip *Agatha*, Kapt. L. Spijkman; naar Amst.; lading: 310 vaten Suiker en 25 balen schoone- en 25 do. vuile Katoen.

ADVERTISSEMENTEN.

Had de Commissie tot vestiging van eene vrije Kolonisatie, het genoegen, om in dato 14den October 1834, het vertrek van het eerste vijftal personen of huisgezinnen naar den tot de vestiging van dezen vrije Kolonisatie door het Gouvernement afgestane 's Lands Domein Grond *Voorzorg* in rio *Saramacca* te berigten; — zij kan thans weder het vertrek van eenige andere personen en een geheel huisgezin derwaarts vermelden; — makende het aantal van de zich aldaar thans gevestigd hebbende vrije kolonisten, buiten en behalven die vrije personen welke *tijdelijk* hulp en adsistentie voor de opbouwing der hutten als anderzints, met vergunning van de Commissie verleenen, tegenwoordig zestien hoofden.

De Commissie brengt wijders ter kennisse van het publiek, dat Zijne Excellentie de Gouverneur Generaal, gaarne zich heeft vereenigd met de door haar gedane voordragten als:

1°. De vrijstelling van het Hoofdgeld, door de kolonisten verschuldigd, gedurende de eerste jaren.

2°. De overneming door het Gouvernement van de producten, bepaaldelijk van de door de vrije kolonisten afgewerkte rijst, tegen den gewonen prijs van schoone rijst.

3°. De vrijheid om van de gelegenheid dat een vaartuig van de nabij liggende Militaire Post *Groningen*, naar de stad vertrekt of retourneert, voor de correspondentie met de Commissie enz., naar omstandigheid gebruik te kunnen maken.

En kunnen die vrije personen, welke van een onbesproken gedrag, en tot werkzaamheid geneigd zijnde, hunnen schoenigen staat wenschen te verbeteren door, liever als burgers in eene vrije Kolonie zich te vestigen, dan wel door zich aan werkeloosheid over te geven, een armoedig leven te leiden, zich ten dien einde, mits met goede getuigenissen voorzien als nog aanmelden:

Bij den Voorzitter den Heer J. GRODFF.

Den Penningmeester den Heer R. VAN EMDEN.

Den tijdelijken Voorzitter van de Surinaamsche Maatschappij van *Weldadigheid*, den Heer J. C. STUGER, — en

Bij den ondergeteekende.

Uit naam der Commissie voornoemd,
H. H. DIEPERINK.
Secretaris.

Paramaribo den 17 *Maart* 1835.

(8476) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 20sten Maart 1835, 's morgens *negen* uren, ter Kastelenije van gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

Het *ERF* met daarop staande *GEBOUWEN*, gelegen aan de *Grave Straat*, La. B. No. 32; aankomende A. A. STUBBE.

Het *ERF* en daarop staande *GEBOUWEN*, gelegen aan de *Joode Bree Straat*, La. D. No. 13; aankomende den Boedel KWASSIE MATOWARTE, *Ostagier* bij de bevredigde *Becne* en *Moesinga Negers*.

De Slaven met namen: *Josina*, *Pietje*, *Rosetta*, *Domicilia*, *Jacquelina* en *Dirk*; aankomende SIMON ABENDANON.

Paramaribo den 18 *Maart* 1835.

PARAMARIBO *den* 14 *Maart* 1835.

De betrekking van *ORGANIST* bij de Evangelische Luthersche Gemeente alhier, onvervuld zijnde, zoo worden mits deze de geenen die hiertoe genegen zijn, en de noodige bekwaamheid bezitten, uitgenoodigd zich vóór het einde dezer maand te vervoegen ten huize van den Heer Ph. STEINHARD, Ouderling Kerkmeester, alwaar nader informatien te bekomen zijn.

(14506) Kapitein THOMAS BODEMAN HZ., voerende de Schooner-Kof *Jeannette*, is voornemens den 22sten dezer, de terugreis naar *Amsterdam* aan te nemen.

Paramaribo den 16 *Maart* 1835.

Mengelwerk.

DE STOMME ENGELSCHMAN.

Wie kent de wonderlijke luimen der Engelschman niet, wie heeft niet wel van hunne grillen en zonderlingheden (*whims and spleen*) gehoord. Eene groote menigte van Engelands bewoners onderscheidt zich op het zonderlingste, en de belagchelijke voorvallen, waarmede wij, bewoners van het vaste land, zoo dikwijls den spot drijven, zijn ons niet geheel nieuw. Dit echter van den stommen Lord is minder bekend.

Een jong mensch, uit eene rijke en aanzienlijke familie, sedert zijns broeders dood de eenige mannelijke spruit van zijnen stam, leefde na deszelfs dood afgezonderd en eenzaam op een zijner landgoederen bij *Londen*, waar hij geene bezoeken ontving noch aflegde. De eenige menschen waarmede hij verkeerde, waren een kamerdienaar en een oppasser. Gedurende volle zes jaren hadden zij geen enkel huid woord van hunnen meester gehoord, en ook had hij hun streng aanbevolen, in zijne tegenwoordigheid niet het minste geluid te geven; al zijne Bevelen gaf hij schriftelijk en schriftelijk moesten de bedienden antwoorden. Alleen mogten zij nooit in zijne kamer komen, maar altijd beide te zamen. In het begin, voor dat zij er aan gewoon waren, gebeurde het wel eens, dat er een een woord in zijne tegenwoordigheid sprak, maar dan was ook zijn pas geteekend en hij moest vertrekken; de Lord zelve vergiste zich hierin nooit; hij verried niet de minste zwaarmoedigheid; was altijd vrolijk en met een opgeruimd gelaat, zijne voornaamste bezigheid was het lezen, en een vriend in *Londen*, die hem echter nooit mogt bezoeken, moest hem van boeken voorzien. — Hij stond vroeg op, speelde dan op de piano, waarna hij zijne bevelen voor den dag opschreef, hierop volgde eene wandeling, al was het weêr ook nog zoo slecht. Dagelijks besteedde hij elken dag eene bepaalde som gelds aan arme lieden; sprak hem echter iemand aan, dan verwijderde hij zich spoedig. Daarom werd hij ook in den omtrek de *stomme Lord* genoemd. Ten 11 ure kwam hij weêr op zijn slot terug en hield zich dan tot etenstijd met muzijk en lezen bezig. Ten 3 ure zette hij zich aan tafel, die altijd voor twee personen gedekt was; nooit had hij meer dan zes schotels. Alles deelde hij in twee deelen en at nooit voor hij het tegen hem overstaande bord deszelfs deel had toegediend. Ook schonk hij water in een tweede glas en als het zijne geledigd was, moest de kamerdienaar het andere uitgieten. Ten vijf ure stond hij van tafel op en zette zich tot zes uren aan de piano; daarna hield hij briefwisseling of las en legde zich juist ten tien ure te bed. Naast zijn bed stond nog een ander, waarin hij zich somtijds ook wel eens neerlegde; het moest alle dagen weder opgemaakt worden, hetzij hij er in geslapen had of niet.

Aldus leefde de stomme Lord zes volle jaren, een raadsel voor den geheelen omstreek.

Op den laatsten dag van het zesde jaar, des nachts juist ten 12 ure, staat hij op,

heldt zijne bedienden uit den slaap, die ijlings komen toeschieten en hunne handen uitstrekken, om als naar gewoonte hunne schriftelijke bevelen te ontvangen, maar de Lord lacht, opent zijn' mond en *zegt*: »Dank voor uw zesjarig geduld: uwe levenslange belooning daarvoor ligt reeds gereed. Volgt van nu af mijne mondelijke bevelen even zoo goed als tot nu toe mijne schriftelijke. — Pakt nu spoedig alles in, bestelt postpaarden, brengt alles voor eene groote reis in gereedheid, wij vertrekken morgen: met den dag van 10 uren verlaten wij dit slot."

Ten 10 ure stapte de Lord in het rijtuig. »Waarheen?" vraagt de rijknecht. — »Dat is mij onverschillig," is het antwoord, »maar niet naar *Londen*!" Deze wist nu genoeg en nu ging het maar altijd voorwaarts. Overal waar de Lord een landmeisje op den weg aantrof, moest de koets stil houden, het meisje werd geroepen, van naderbij beschouwd, somtijds eenige woorden toegesproken en allen iets gegeven.

Op den vijfden dag ontmoette men een boerenmeisje, dat eenen strooibundel op den rug droeg, en den Lord met eene gulle vriendelijkheid groette. — »Hah!" roept hij eensklaps en springt uit het rijtuig; »eindelijk heb ik haar gevonden, zij heeft eene wrat aan den hals." — Zonder omwegen valt hij het trouwhartige meisje op het lijf, met de vraag, of zij hem wilde huwen? Deze houdt het voor spotternij, maar toen hij haar op het stelligste verzekert, dat het hem ernst is, stapt het meisje met hem in de koets en den rijknecht wordt bevel gegeven, naar het naaste dorp te rijden, waar de moeder van het meisje woonde. Zij worden het eens; zij geeft hem hare dochter ten huwelijk en de Lord roept verheugd uit: »Nu heb ik, hetgene ik zocht." De bedienden moesten nu een koffer brengen, dat achter op de koets vast gegespt was, en binnen weinige uren was het boerenmeisje in eene Lady veranderd. — Op denzelfden dag gaf de Lord aan twaalf andere meisjes in het dorp een aanzienlijk uitzet en acht dagen daarna was hij gehuwd.

Hij leefde weer als voorheen, maar sprak nu; het tweede bord aan tafel was voor zijne vrouw bestemd, die in het bed naast het zijne sliep. Nooit was een echt gelukkiger dan deze, die zoo wonderlijk gesloten was.

Twintig jaren verliepen op deze wijze; de Lord voedde zijne kinderen voorbeeldig op en behandelde zijne vrouw met de meeste liefde en tederheid.

Op den laatsten dag van het twintigste jaar, des middags ten 12 ure, wekt de Lord de naast hem slapende gade, verzekert haar van zijne hartelijke liefde en verkleefdheid, roept de kinderen, zegent hen en geeft zijne vrouw een geschrift over, waarin hij haar tot erfgename van al zijne goederen en bezittingen maakt. Nu liet hij inspannen, nam afscheid, en reed met zijne beide getrouwe oude bedienden, naar een oud woest slot, dat hem toebehoorde. Hier leefde hij vier jaren, zonder een woord te spreken, in zijne vorige stomheid.

Op zekeren morgen, het was de laatste December van het jaar 1755, vond men hem levenloos in zijn bed liggen. — Hij was aan eene beroerte gestorven.

Zijn testament luidde:

»Op mijn Bergslot, den 18 Dec. 1755.

»In hetzelfde gewaad, waarin men mij dood vindt, wil ik begraven worden. — Op het Kerkhof te midden der landlieden wil ik rusten; geene bijzondere zerk zal aanduiden, dat daar het lijk van eenen mensch vergaat, die geheel uit zwakheid bestond. — Vijf dagen wil ik in mijne zijkamer met opene vensters en deuren liggen, en den zesden wil ik, des morgens vroeg, zonder gezang, gelui, licht of eenige plegtigheid, begraven worden. — Allen, die mij grafwaarts voeren, verbied ik tranen te storten. — Dit bergslot late men vervallen, dit is mijn wil. — Het geld dat men bij mij vindt, behoort den armen. — Het zoude mij zeer aangenaam zijn, zoo men na mijnen dood nooit meer van mij sprake, noch goed noch kwaad, en men er zich niet om bekommerde, waarom ik zoo en niet anders geleefd heb."

De rede hiervan heeft men ook nooit kunnen te weten komen.

HET WOLVEN-GERIGT.

Eene door geloofwaardige ooggetuigen bekrachtigde anekdote luidt aldus:

Eene Abtdij in het gebergte van *Auvergne* werd, zoodra er veel sneeuw lag, als door de wolven belegerd: de menigte dezer roofzuchtige dieren nam eens des winters zoodanig toe, dat de Prior onderscheidene jagers uit de nabuurschap dringend smeekte, zich tot bevrijding van het Kanton van deze woestelingen te vereenigen. Tien of twaalf koene personen begaven zich daarop in de Abtdij, doch de ongewoon hooge sneeuw verhinderde om jagt op de wolven te maken. Des avonds van hunne aankomst kondigde een vreesselijk gehuil de nadering der wolven aan; talrijker dan gewoonlijk daagden zij op, daar zij een dood paard roken, dat afgezonderd buiten de stal lag. De wolven waagden zich tot aan de tuinmuren, waarop een ervaren jager zijn vernuftig uitgedacht plan dadelijk ten uitvoer bragt: hij beval de ijzeren hoofdpoort geheel open te laten, maar een sterk touw aan ieder der deuren zoodanig vast te maken, dat ze op den eersten wenk toegeslagen konden worden; daarop wees hij allen, met buksen en geweren goedgewapend, aan de vensters hunne posten aan; de lichten werden uitgedoofd, doodstilte heerschte. Na ongeveer drie vierendeel uurs, verscheen een wolf van eene monsterachtige grootte aan de poort; sloop buitengewoon voorzigtig rond, spionneerde allerwegen, bezocht het liggende paard en ging, steeds omziende, weder heen, dan schielijk kwam hij in gezelschap van twee-en-twintig wolven, ijlings den hof in rennen en zij vielen nu allen uitgehongerd op de welkome buit aan. Thans sloegen de ijzeren deuren toe, schoten vielen van alle zijden, de troep hierdoor verschrikt, verstrooit zich, wil ontvlugten en zoekt naar uitgangen, vergeefs! Nu vormen de verbitterde wolven een' kring, of om het eigenlijke woord te gebruiken, een raad, een gerigt, en vallen allen te gelijk op hunnen gehaatten aanvoerder aan en verscheuren hunnen onschuldigen verrader. Toen het strafvonnis voltrokken was, lieten zich allen geduldig nedervellen.

(*Alg. Letterl. Maandschrift.*)

SPEELWOEDE.

De speelwoede maakte, op het laatst der vorige eeuw, eenen opmerkelijken voortgang, waartoe voorzeker de Fransche Emigranten veel bijdroegen, die, dewijl zij geene werkzaamheden hadden, hunnen tijd met het kaartspel doorbragten. Zij hadden in *Londen* groote huizen, welke zorgvuldig gesloten werden, en alleen voor bekenden open stonden. Zij hadden in dezelve, eenige duistere gangen laten maken, en overal sterke deuren laten aanbrengen, om, indien zij werden overvallen, den noodigen tijd tot het inpakken der gelden en ontvlugten door de achterdeuren te kunnen hebben.

WISTON, een jong talentrijk man, had in het jaar 1796, in een dier speelhuizen op eenen avond veertien duizend dukaten aan de Farotafel verloren. Hij speelde echter voort, in de hoop zijn verlies te zullen herstellen. Doch hij verloor meer en meer, eindelijk was zijn verlies tot de ongehoorde som van zes en veertig duizend L. S. geklommen. Om deze gelden te betalen, liet hij zich tot allerlei bedriegerijen verleiden. Onder andere maakte hij valsche wissels, en beging hij meer dergelijk bedrog, waardoor hij zich geheel in het verderf stortte.

Jonge en onervarene menschen werden bijzonder de slagtoffers der Fransche spelers. Het viel dezen ook zeer ligt, hen te bedriegen, men liet hen aanzienlijk winnen, tot men hunne speeldrift had opgewekt, maar dan keerde het geluk hun den rug toe.

Treffende treurige voorbeelden bragten deze huizen des bederf voort. Jonge lieden, van wier talenten, familiën en de maatschappij alles goeds mogten verwachten, werden daar zedelijk vermoord. Zij verloren daar niet slechts hun vermogen, maar hun geest, vroeger zoo vrij werkend, werd daar aan het spel als in slaafsche ketenen geklonken, en met hun geld stond niet zelden hunne eer, en het geluk van hen zelven en hunne familiën op het spel, en werd alles daaraan opgeofferd.

MERKWAARDIG VUURWERK IN HET KONINGRIJK SIAM.

In een oud boek van het jaar 1684, getiteld: *Berigt eener reis van twee Monnikken naar het Koningrijk Siam, in het gevolg van den Franschen Gezant*, vindt men het volgende verhaal: »Op zekeren dag verraste het volk van *Siam*, den Franschen Gezant met een heerlijk vuurwerk. aan het einde van hetzelve zeiden zij: »Nu komt het beste, gij zult den vuurwerker zelve op een vat in de lucht zien springen." De Gezant medelijden met den man hebbende, verzocht dit meesterstuk niet uit te voeren, hij betuigde reeds ten volle tevreden te zijn. Men verzekerde hem echter, dat de vuurwerker geen hinder van het vuur zoude hebben, en op deze verzekering gaf de Gezant zijne toestemming.

Er werd nu eene ton gebragt, op welke zich de vuurwerker plaatste, die een instrument in de hand hield, hetwelk, zoo als nader bleek, een regenscherm was. Het in de ton zich bevindende vuurwerk werd nu aangestoken, en met een' zwaren slag steeg de vuurwerker op de ton in de lucht. Toen hij eene aanmerkelijke hoogte had bereikt, opende hij zijn regenscherm, en daalde nu onbeschadigd langzaam naar beneden.

Bij nader onderzoek bleek nu, dat de ton niets anders, dan een wel toebereide luchtbalon, en de ontploffing eene onschadelijke kunstgreep was; het scherm was toebereid, om neder te dalen.

(*Letterk. Mag. van Wetens. enz.*)

EENE GEWIGTIGE ONDERNEMING IN EGIJPTE.

Een der gewigtigste werken, welke de regering van MEHEMED-ALI kenmerken, zal binnen kort aan den *Nijl* begonnen worden. Men wil namelijk dien vloed aan de punt der *Delta* aan de plaats die *Batrat bagnar* heet, afdammen. Het is hetzelfde punt, hetwelk NAPOLEON tot het aanleggen eener stad bestemde, die de hoofdstad van *Egypte* zou geworden zijn. De gevolgen dezer onderneming zijn onberekenbaar, want dezelve zal de overstroomingen van den *Nijl* zoodanig regelen, dat men het water in zijne magt heeft en de *Delta* met de omliggende landen naar willekeur onder water zetten kan. Het besturen van dezen arbeid is aan den Ingenieur van den Pacha, [illegible], opgedragen.

Gedachten.

Indien iemand zich dikwerf over zijne voormalige domme streken vrolijk maakt, wil hij gewis doen gelooven, dat hij het tegenwoordig beter maakt.

Gelegenheidsdichters en windmolens moeten eerst gesteld worden, indien zij klapperen zullen.

Een grooten bedrieger mag men eenmaal borgen, eenen kleinen echter nimmer; want de eerste bedriegt de eerste maal, omdat hij meermalen bedriegen wil, de laatste is echter met de eerste proef reeds tevreden.

Wie zich eeuwig over achterstelling en de ongeregtigheid der wereld beklaagt, gelijkt aan een' slechten schrijver, welke bij iedere gelegenheid op den boekhandel schimpt, omdat hij voor zijne kladderij geen uitgever vinden kan.

Er zijn zotten in duodecimo, in octavo, in quarto en in folio. De eersten worden belagchen, de tweede worden veracht, de derde opgesloten en de laatste bewonderd.

(*Recensent ook der Recensenten.*)

Te PARAMARIBO, bij J. J. ENGELBRECHT.